

AFISZ

polsko-mołdawski

Kwartalnik 1/2026

MĂRTIȘOR
- 60 DE ANI

MINISTERUL CULTURII
AL REPUBLICII MOLDOVA

BUCURIA
de a fi
ÎMPREUNĂ

RECITAL DE ORGĂ

Michał Szostak

Polonia

6 MARTIE 2026, ORA 18.30

PARTICIPĂ: CORUL NAȚIONAL DE CAMERĂ CONDUS DE ILONA STEPAN
SOLIȘTI: DIANA AXENTII, SOPRANĂ, VITALIE MACIUNȘCHI, BARITON

ÎN PROGRAM CREAȚII PENTRU ORGĂ DE J.S.BACH, L.J.A.LEFEBURE-WEYSI ȘI IMPROVIZAȚII
ȘI REQUIEM ÎN RE MINOR, OP.48 DE G.FAURÉ ÎN VARIANTĂ PENTRU SOLIȘTI, COR ȘI ORGĂ

ORGANHALL.MD | ORGANHALLMOLDOVA | BILETE ONLINE: Ticket | CASA DE BILETE: 022 222 528 | PARTENER MEDIA: radio 7

kulturalny wybór

Polski organista zagrał w Kiszyniowie

„Styrczańskie Dzwoneczki” w projekcie InterEthnica

„Mărtișor jako dar dla Kobiety” - 2026

FILIŻANKA BEZ UCHA projekty Lubomira Tomaszewskiego

Recitalul de orgă susținut de organistul polonez Michał Szostak, alături de Corul Național de Camera al Moldovei a fost unul dintre cele mai importante evenimente ale Festivalului Internațional de Muzică „Mărțișor”, care are loc în mod tradițional în Moldova în luna martie.

Jednym z najważniejszych wydarzeń Jubileuszowego Międzynarodowego Festiwalu Muzycznego „Mărțișor 2026”, który tradycyjnie odbywa się w Moldawii w marcu, był koncert organowy polskiego organisty Michała Szostaka z Narodowym Chórem Kameralnym Moldawii.

Polski organista zagrał w Kiszyniowie

60. edycja Międzynarodowego Festiwalu Muzycznego „Mărțișor 2026”, której towarzyszyło hasło „Radość bycia razem”, odbyła się w dniach 1-12 marca w Kiszyniowie. W programie Festiwalu znalazły się koncerty symfoniczne i kameralne, opery i balet, produkcje choreograficzne oraz rocznicowe projekty specjalne.

Do najważniejszych wydarzeń zaliczają się: pierwszy musical stworzony w Moldawii i poświęcony maestro Eugenowi Dodze „Maria Mirabela”, operę „Jolanta”, spektakl opera-tango „Maria de Buenos Aires” Astora Piazzolli, inscenizację „Legenda o Martiszorze” oraz koncert organowy polskiego organisty Michała Szostaka.

Podczas występu w Sali Organowej w Kiszyniowie Michał Szostak zagrał recital organowy (część 1) i Requiem Faure (część 2) z Narodowym Chórem Kameralnym Moldawii pod batutą Ilony Stepan oraz z solistami Dianą Axentii (sopran) i Vitalie Maciunski (baryton).

Tatiana Mironik

MICHAŁ SZOSTAK – organista, improwizator, badacz naukowy. Urodził się w 1980 roku. Doktor sztuk muzycznych w zakresie gry na organach, studiował w Polsce, Włoszech oraz w Wielkiej Brytanii. Prowadzi działalność koncertową, wykonując kilkadziesiąt recitali rocznie w krajach Europy, Ameryki Północnej, Ameryki Południowej, Azji i Afryki. Jego publikacje pojawiają się regularnie w prestiżowych periodykach organologicznych. W latach 2011-2018 piastował stanowisko organisty Sanktuarium w Licheniu Starym, gdzie grał na największych w Polsce organach. Nagrał szereg płyt CD. Ponadto ukończył studia magisterskie i doktoranckie w zakresie zarządzania, a jako adiunkt w Społecznej Akademii Nauk prowadzi interdyscyplinarne prace naukowo-badawcze na styku biznesu i sztuki, a także działalność dydaktyczną.

Sala Organowa jest zabytkiem architektury i salą koncertową w Kiszyniowie.

Budynek wyróżnia się monumentalnymi formami, wykonanymi głównie w stylu klasycznym, i połączonymi z elementami sztuki romantycznej. Kopuła i grupy rzeźbiarskie nadają budynkowi artystyczny wyraz.

fot.: facebook / Michał Szostak

Fiecare grup etnic care locuiește în Republica Moldova – inclusiv polonezii – are propriile tradiții și valori. Proiectul INTERETHNICA a fost unul dintre evenimentele culturale ale Festivalului Internațional de Muzică „Mărțișor 2026” care o oferit oportunitatea de a cunoaște culturile diferitelor etnii din țara noastră.

Każda grupa etniczna – w tym polska – zamieszkująca Mołdawię ma swoje własne tradycje i wartości. Okazję do ich poznania zapewnia projekt INTERETHNICA – jedno z wydarzeń kulturalnych Międzynarodowego Festiwalu Muzycznego „Mărțișor 2026”.

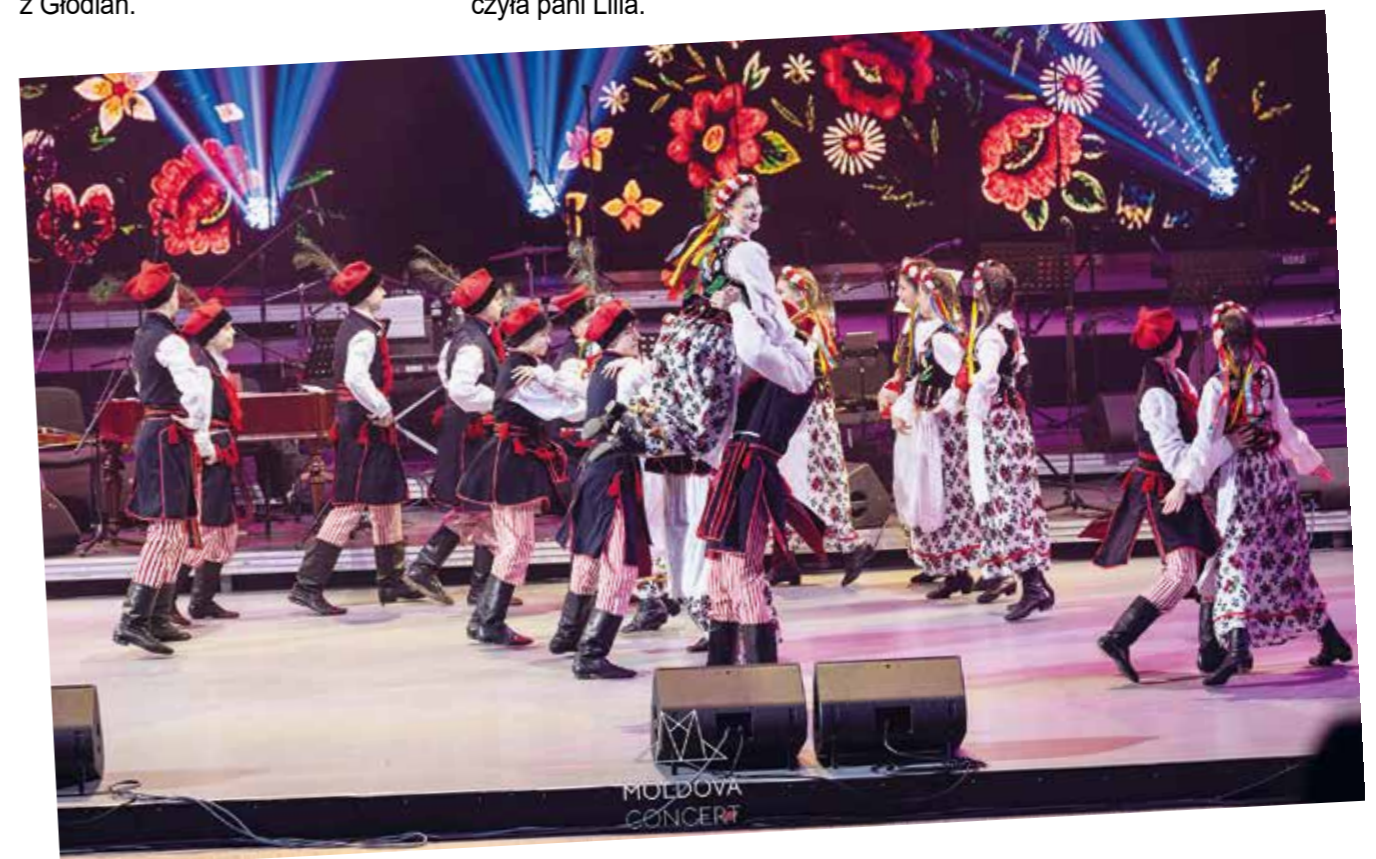

– Koncert INTERETHNICA, który odbył się 3 marca 2026 roku w Pałacu Narodowym im. Nicolae Sulac, pokazał, że jesteśmy zjednoczeni, mimo że różnimy się od siebie – powiedziała Lilia Górska, kierownik zespołu „Styrczańskie Dzwoneczki” z Głodian.

– Po raz trzeci braliśmy udział w tym wydarzeniu, prezentując polskie tańce ludowe. Widzowie, zachwyceni pełnym barw i uroku widowiskiem etno-folklorystycznym, z zainteresowaniem i entuzjazmem poznawali kultury grup etnicznych zamieszkujących nasz kraj – zaznaczyła pani Lilia.

Na scenie wystąpili również soliści oraz zespoły pieśni i tańca ludowego prezentujące inne narodowości: bułgarską, gaguską, romską, ukraińską. Koncert uświetniła Orkiestra „Moldovlaska” pod batutą Veaceslava Ștefăneț i Dorina Buldumea.

Swietlana Laptiacru

În martie 2026, un grup de bibliotecari din Republica Moldova a efectuat o vizită de studiu la bibliotecile din Varșovia. Pentru reprezentanții Bibliotecii „Adam Mickiewicz” din Chișinău, aceasta a fost o oportunitate minunată de a-și lărgi cunoștințele, de a face schimb de experiență și de a se îmbogăți cu idei noi. Bibliotecarii au avut ocazia să viziteze și monumentele istorice ale Varșoviei.

W marcu 2026 roku odbyła się studyjna wizyta bibliotekarzy z Mołdawii w warszawskich bibliotekach. Dla pracowników Biblioteki im. Adama Mickiewicza w Kiszyniowie była to dobra okazja do poszerzenia wiedzy, wymiany doświadczeń i poszukiwania nowych inspiracji. Bibliotekarki miały też możliwość zapoznania się z zabytkami Warszawy.

Vizită culturală și profesională la Varșovia a angajaților Bibliotecii „Adam Mickiewicz” din Chișinău

Există orașe pe care le vizitezi... și există orașe care te primesc ca într-o poveste. Varșovia este, fără îndoială, unul dintre orașele-poveste.

Pentru echipa Bibliotecii „Adam Mickiewicz” din Chișinău – Maia Stati-Șchiopu, Tatiana Colesnic și Elena Prutean – această primă întâlnire cu capitala Poloniei a fost mai mult decât o vizită profesională. A fost o experiență trăită intens, sub îndrumarea șefei bibliotecii, Svetlana Gumeni, care cunoștea deja farmecul acestui oraș. În această călătorie ni s-a alăturat și o prietenă apropiată, totodată voluntară a bibliotecii, Cristina Rață.

Timp de patru zile, am descoperit nu doar locuri, ci și stări – între tradiție și modernitate, între trecut și prezent, între rigoare și poezie urbană.

Prima zi – în ritmul orașului vechi

Ne-am început aventura în inima orașului, în apropierea impunătorului Palat al Culturii și Științei, simbol al capitalei. De aici,

Varșovia ni s-a deschis ca o scenă vastă: elegantul Teatrul Național din Varșovia, monumentul lui Wojciech Bogusławski, apoi străzile care ne-au purtat spre inima veche a capitalei – Stare Miasto.

În Piața Castelului Regal din Varșovia, timpul părea suspendat. Am pășit în castel, unde istoria respiră prin fiecare sală, apoi am admirat zidurile roșiatice ale barbacanei, martor tăcut al veacurilor trecute.

Pe străduțele pietruite, am descoperit vitrine strălucind în nuanțele mierii – bijuterii din chihlimbar, mici

opere de artă. Am intrat în magazine de suveniruri, am zăbovit în fața dulciurilor tradiționale și, bineînțeles, ne-am bucurat de un mic răsfăț: shopping în magazine cu branduri poloneze și alegerea unor bijuterii de chihlimbar – amintiri luminoase ale acestei călătorii.

De sus, de pe Taras Widokowy (Terasa panoramică), orașul ni s-a arătat în toată splendoarea lui – un amestec armonios de istorie și modernitate.

Am trecut apoi pe lângă monumentele dedicate lui Adam Mic-

kiewicz, Józef Poniatowski și Nicolaus Copernicus, precum și pe lângă Palatul Prezidențial din Varșovia.

Ziua s-a încheiat cu gusturi autentice la Zapiecek – bigos, pierogi, żurek – și cu o pauză dulce la Kawiarnia „Lubaszka”. Varșovia nu se descoperă doar cu ochii, ci și cu celelalte simțuri.

A doua zi – o lecție de memorie

A doua zi ne-a purtat printr-o piață de flori, unde culorile păreau să aline amintirile mai apăsătoare ale istoriei.

La Muzeul Închisorii „Pawiak” am pășit într-un spațiu al memoriei dureroase. Fosta închisoare, transformată astăzi în muzeu, păstrează mărturia tulburătoare despre suferințele din perioada ocupației naziste. Fotografii, obiecte personale și poveștile de viață ne-au făcut să înțelegem mai profund drama umană și curajul celor care au trecut prin aceste încercări. Atmosfera locului impune liniște și reflecție, invitând la reculegere.

În contrast, dar la fel de profund, Muzeul POLIN ne-a oferit o experiență amplă și modernă, o adevărată călătorie prin peste o mie de ani de istorie a evreilor din Polonia. Expozițiile interactive, reconstrucțiile spectaculoase și narațiunea captivantă ne-au ajutat

să descoperim nu doar suferința, ci și bogăția culturală, spirituală și contribuția acestei comunități la dezvoltarea societății poloneze.

A treia zi – știință, cunoaștere și inspirație

Ziua a început cu vizita la Centrul de Știință „Copernic”, un spațiu fascinant unde știința devine experiență. Curiozitatea a prins viață, iar fiecare experiment ne-a readus bucuria descoperirii.

Am continuat apoi cu o plimbare pe malul Vistulei, unde am întâlnit simbolul orașului – Sirena din Varșovia.

Următorul popas a fost la Biblioteca Universității din Varșovia – un spațiu modern, deschis, inspirațional. Deși grădina bibliotecii era închisă pentru renovare, locul și-a păstrat farmecul.

Am pășit apoi în universul academic al Universității din Varșovia, vizitând Palatul Kazimierzowski, muzeul universității și monumentul lui Józef Piłsudski.

Ne-am lăsat purtați apoi prin liniștea Grădinii Saxone și am zăbovit în fața exponatelor de la Muzeul Caricaturii din Varșovia.

În final, am ajuns la Gara Centrală din Varșovia – un loc al plecărilor și revenirilor, care parcă ne-a șoptit că această poveste nu se încheie aici.

A patra zi – răgaz și reflecție

Ultima zi am dedicat-o unui ritual atât de firesc oricărei călătorii reușite: reîntoarcerea în locurile care ne-au plăcut cel mai mult și, desigur, shoppingului. Am revenit în magazinele cu branduri poloneze, am ales suveniruri pentru cei dragi și am mai adăugat în bagaj câteva bijuterii de chihlimbar – mici fragmente de lumină baltică.

Apoi, într-un ritm liniștit, ne-am îndreptat cu trenul spre Aeroportul Modlin, aflat în afara orașului. Drumul a devenit, pe nesimțite, o ultimă plimbare: de la fereastra trenului am admirat periferiile Varșoviei, cartie-

rele mai puțin cunoscute, dar la fel de vii și autentice.

Pe tot parcursul călătoriei, experiența a fost cu atât mai valoroasă cu cât angajații bibliotecii studiază intens limba polonă. Astfel, au avut ocazia nu doar să asculte limba în mediul ei natural, ci și să o practice în conversații cotidiene – în muzee, în restaurante, pe străzi. Fiecare dialog a fost o punte în plus spre înțelegerea culturii poloneze.

Am străbătut Varșovia mai ales pe jos, lăsând orașul să ni se dezvăluie pas cu pas. Rareori am folosit transportul – pentru că fiecare colț merita să fie descoperit în tihnă.

Această vizită a fost mai mult decât o deplasare profesională. A fost o întâlnire cu spiritul unei culturi, o sursă de inspirație și o reconectare cu valorile care ne unesc.

Varșovia nu este doar un oraș pe hartă, este o emoție.

Și știm deja că ne vom întoarce.

Mai multe poze din călătorie, vedeți pe pagina noastră de Facebook, în albumul Excursie în Varșovia.

Maia Stati-Șchiopu, șef sector, Biblioteca „Adam Mickiewicz” din Chișinău

În timpul plimbărilor pe străzile Varșoviei, angajații Bibliotecii „Adam Mickiewicz” din Chișinău au împărtășit bucuria Mărțișorului.

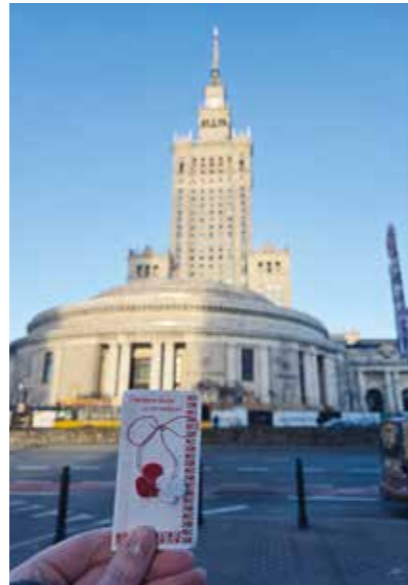
Spacery pracowników kiszyniowskiej Biblioteki im. Adama Mickiewicza ulicami Warszawy stały się wyjątkową okazją do celebrowania mołdawskiej tradycji Mărțișora.

Wędrujący Mărțișor

Tradycyjnie już na początku roku Narodowe Muzeum Etnografii i Historii Naturalnej (MNEIN) w Mołdawii we współpracy z projektem „Podróże ze smakiem” zaprosiło wszystkich do udziału w wystawie fotograficznej „Wędrujący Mărțișor”, której głównym bohaterem jest sfotografowany w znanych miejscach na całym świecie mołdawski symbol wiosny.

Uwieczniając ten biało-czerwony kwiatusek na tle warszawskich zabytków architektury, bibliotekarki z Kiszyniowa stały się częścią globalnej społeczności świętującej wpisane na Reprezentatywną Listę Niematerialnego Dziedzictwa Kulturowego UNESCO tradycji związanej z 1 marca.

Dzięki osiedlającym się za granicą lub podróżującym po świecie Mołdavianom mărțișor staje się prawdziwym ambasadorem naszej kultury, a inicjatywa Narodowego Muzeum Etnografii i Historii Naturalnej podkreśla uniwersalną wartość tej tradycji. (ep)

Ansamblul polonez „Styrzańskie Dzwoneczki” din Glodeni a participat la înregistrarea celei de-a 21-a ediții a proiectului de televiziune „Mărțișorul, cadou pentru femeie”. Spectacolul a fost difuzat pe posturile de televiziune (centrale și regionale) din Moldova în martie 2026. De asemenea, va putea fi vizionat de milioane de telespectatori și utilizatori ai rețelelor de socializare.

Polonijny zespół „Styrzańskie Dzwoneczki” z Głodian uczestniczył w nagraniu XXI edycji telewizyjnego projektu „Mărțișor jako dar dla kobiety”. Spektakl transmitowano w stacjach telewizyjnych (zarówno centralnych, jak i regionalnych) Mołdawii w marcu 2026 roku. Będzie on również oglądany przez miliony widzów i użytkowników mediów społecznościowych.

„Mărțișor jako dar dla Kobiety” - 2026

Televizyjny projekt
Eleny Ter

Co roku we współpracy z Tele-radio-Moldova Zasłużona Artystka Republiki Mołdawii, piosenkarka Elena Ter organizuje w okresie świątecznym cieszące się dużą oglądalnością telewizyjne projekty kulturalne. Jeden z nich to „Mărțișor jako dar dla Kobiety”, który promuje róż-

norodność dziedzictwa kulturowego w Mołdawii, popularyzuje święto Mărțișor, Międzynarodowy Dzień Kobiet, dialog międzykulturowy, autentyczne wartości, różnorodność etniczną i językową. W programie biorą udział nie tylko znani artyści, ale także artyści wszystkich naro-

dowości zamieszkujący Republikę Mołdawii.

Taneczny zespół „Styrzańskie Dzwoneczki” z Głodian, zaproszony do udziału w tegorocznym programie telewizyjnym Eleny Ter, godnie reprezentował polską kulturę.

Julia Kyrłowa

fot.: Wiktor Romaniuk

În urmă cu mai bine de șase decenii, talentatul sculptor polonez și viitorul arhitect Lubomir Tomaszewski a început să proiecteze figurine de porțelan. În scurt timp, lumea a înnebunit după ele!

Ponad sześć dekad temu utalentowany polski rzeźbiarz i niedoszły architekt Lubomir Tomaszewski zaczął projektować ceramiczne figurki, na punkcie których szybko oszalał świat.

FILIŻANKA BEZ UCHA

projekty Lubomira Tomaszewskiego

Według niektórych relacji piękne, subtelne, poetyckie figurki ceramiczne projektu Lubomira Tomaszewskiego zawdzięczamy niechęci artysty do komunistycznego reżimu. Ukończywszy Wydział Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie i po kilku latach studiów na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej Tomaszewski rozpoczął pracę w powstałym zaledwie kilka lat wcześniej Instytucie Wzornictwa Przemysłowego (IWP). Miejsce to wydało mu się mało upolitycznione – dawało szansę na uniknięcie projektowania na państwowe zamówienia. To właśnie tam, w drugiej połowie lat 50. i na początku kolejnej dekady, powstały najbardziej znane dzieła Lubomira Tomaszewskiego – pełne wdzięku i lekkości porcelanowe figurki. Później Tomaszewski projektował już dla różnych zleceńodawców, a jego figurki czy serwisy produkowały najznamienitsze fabryki porcelany w Polsce (przede wszystkim manufaktura „Świt” w Ćmielowie, w której wiele ówczesnych wzorów wytwarzanych jest do dziś).

Lubomir Tomaszewski w Zakładzie Ceramiki Instytutu Wzornictwa Przemysłowego pracował razem z Henrykiem Jędrasiakiem, Hanną Orthwein i Mieczysławem Naruszewiczem. Wszyscy byli rzeźbiarzami i mieli niktę doświadczenie w pracy z ceramiką. IWP pozwolił im eksperymentować, zapewniając zaplecze techniczne i umożliwiając tworzenie nawet najbardziej nietypowych obiektów.

Figurka „Skradający się lis” z 1956 roku jest jednym z wczesnych projektów Tomaszewskiego, który – mimo braku obycia z materiałem – od razu umiał w nim stworzyć nie tylko syntetyczną formę, ale i ruch, napięcie, dynamikę.

W kolejnych latach Tomaszewski zaprojektował jeszcze wiele przedstawień zwierząt: gibkich jak „Chart”, zawierających elementy charakterystycznej sylwetki jak „Kiwi”, dostojnych jak „Bawół afrykański” czy w końcu serię figurek kogutów i kur.

W 1957 roku Tomaszewski i Henryk Jędrasiak opublikowali artykuł pt. „Rozwijamy rzeźbę ceramiczną”, który bywa interpretowany jako manifest młodych projektantów. Pojawia się tam myśl o konieczności zerwania z przestarzałymi, nieatrakcyjnymi formami z przeszłości, a jednocześnie niepokój o to, czy nowatorskie formy wzbudzą zainteresowanie u odbiorców. Dziś wiemy, że ów niepokój był niepotrzebny – przedmioty

ceramiczne z tamtych czasów cieszą się niesłabnącą popularnością. Jak choćby figurka Tomaszewskiego „Felek marynarz”, w której kilka drobnych elementów – niezwykle uproszczona forma, miękkie kształty, lakonicznie zaznaczone elementy stroju czy twarzy – tworzy wyjątkowo urzekającą całość. Lubomir Tomaszewski okazał się mistrzem w odtwarzaniu w porcelanie miękkich ruchów i łagodnych kształtów sylwetek kobiecych.

Projektant opracował wiele figurek przedstawiających panie – są tu i hipisowskie dziewczyny w spodniach, i tęgie śpiewaczki, i kobiety wdzięczące się przed lustrem, kąpiące się, czeszące. W charakterystycznym dla siebie syntetycznym ujęciu Tomaszewski potrafił zawrzeć także narodowość: dowodem na to figurki „Meksykanka” z 1958 roku czy seria różniących się kolorystyką postaci „Arabek” z 1959 roku. Choć brak w nich detali, widz nie ma żadnych wątpliwości, przedstawicielkę jakiego kraju przedstawił artysta.

Na początku lat 60. Lubomir Tomaszewski zaprojektował dla Instytutu Wzornictwa Przemysłowego dwa serwisy kawowe. „Dorota” i „Ina” (to imiona córek autora) stanowią wariacje tego samego pomysłu na naczynia o kształtach dopasowanych do ludzkiej dłoni. Tomaszewski sporo pracy poświęcił analizowaniu mechaniki ruchu ręki i chwytu – kształt filiżanek jest właśnie wynikiem tych badań. Stąd ich nietypowy kształt – nie mają tradycyjnego uszka, a ich opływowe formy kojarzą się z muszlą. Podobne formy mają pozostałe elementy serwisu: dzbanki, mleczniki, cukiernice. W 1963 roku serwis został zaprezentowany na I Międzynarodowej Wystawie Form Przemysłowych w Paryżu – wzbudził

tam sensację i zdobył złoty medal. „Dorota” i „Ina” są dowodem na to, że rzeźbiarskie, prawie abstrakcyjne formy mogą mieć zastosowanie także w przypadku bardzo praktycznych przedmiotów.

W 1966 roku Tomaszewski wyjechał do USA, gdzie mieszkał już do swojej śmierci w 2018 roku.

W Stanach Zjednoczonych zajęła się pracą dydaktyczną – uczył na wydziałach projektowania, ale również wrócił do działalności artystycznej. Tworzył rzeźby oraz eksperymentalne dzieła malarskie, duże zainteresowanie wzbudzały jego prace rzeźbiarskie z... ognia i dymu, interpretowane często jako przetworzenie na język sztuki przeżyć artysty z czasu powstania warszawskiego.

W 2005 roku nowy właściciel fabryki w Ćmielowie zaproponował Lubomirowi Tomaszewskiemu opracowanie nowych wzorów figurek. Artysta powrócił do lubianego motywu przedstawień kobiecych – powstały figurki przedstawiające panie w dynamicznym ruchu, tańcu, w wirujących sukniach i z uniesionymi szczupłymi rękami. Drugą zrealizowaną wtedy serią jest kolekcja figurek kotów.

Debiut Sinsay w Mołdawii

W grudniu marka Sinsay zadebiutowała w Mołdawii. To 45. rynek w portfolio Grupy LPP, który dotąd pozostawał „białą plamą” na mapie jej obecności w Europie Środkowo-Wschodniej.

Pierwszy salon Sinsay w Mołdawii został otwarty 5 grudnia 2025 roku w Centrum Handlowym BUM w **Bielcach**, największym ośrodku gospodarczym i kulturalnym na północy kraju. Sklep o powierzchni ponad 700 m² znajduje się w jednej z kluczowych galerii w rejonie, która pełni również funkcje społeczno-rekreacyjne i usytuowana jest w samym sercu miasta, z dogodnym dostępem komunikacyjnym. Drugi salon został otwarty 19 grudnia w mieście **Soroki**, w nowoczesnym kompleksie handlowym. Obie lokalizacje oferują klientom pełną ofertę marki, obejmującą odzież damską, męską i dziecięcą, obuwie, akcesoria, produkty do domu oraz artykuły lifestyle.

LPP jest polską firmą rodzinną, jedną z najdynamiczniej rozwijających się w branży odzieżowej w regionie Europy Środkowej. Od 30 lat z sukcesem projektuje i sprzedaje swoje kolekcje i akcesoria w Polsce i za granicą. LPP zarządza 5 markami modowymi: Reserved, Cropp, House, Mohito i Sinsay, których oferta dostępna jest dziś w sprzedaży stacjonarnej i online na 45 rynkach na świecie.

Mari Bondarciuc

- bieżące wydarzenia kulturalne
- relacje z wystaw i muzeów
- festiwale
- koncerty
- recenzje filmów i książek

polsko-mołdawski

Zadanie współfinansowane ze środków Kancelarii Senatu w ramach sprawowania opieki Senatu Rzeczypospolitej Polskiej nad Polonią i Polakami za granicą w 2026 roku

Fundacja
POMOC POLAKOM
NA WSCHODZIE
im. Jana Olszewskiego

Publikacja wyraża jedynie poglądy autorów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Senatu RP oraz Fundacji Pomoc Polakom na Wschodzie im. Jana Olszewskiego

wydawca	Stowarzyszenie Polska Wiosna w Mołdawii
e-mail:	polskawiosna@gmail.com
redagowanie	Elena Pumnea, Helena Usowa
tłumaczenie	Lucia Țurcanu
korekta	Jolanta Domek-Tobolska
korespondenci	Alexei Bondarciuc, Mari Bondarciuc, Julia Kiryłowa, Swietłana Laptiacru, Tatiana Mironik